

• • • • •

Ležící muž

★ ★ ★

Cal Reynolds si jazykem přehodil žvanec tabáku v ústech na opačnou stranu a přimhouřeným okem se zahleděl podél matně modré hlavně své winchesterovky. Jeho čelisti metodicky přežvykovaly a zastavily se, teprve když našel svůj cíl. Zaujal absolutně nehybný postoj a ovinul prst kolem spouště. Prásknutí výstřelu se opakovanou rachotivou ozvěnou rozlehlo mezi pahorky a jako hlasitější ozvěna zaburácel v odpověď druhý výstřel. Reynolds padl k zemi, přimáčkl se rozložitým štíhlým tělem k hlíně a tiše zaklel. Z jednoho kamene poblíž jeho hlavy se vznesl šedavý obláček a vzduchem bzučivě prolétla odražená kulka. Reynolds se mimoděk zachvěl. Byl to stejně smrtící zvuk jako zpěv neviděného chřestýše.

Opatrně se nadzvedl dostatečně vysoko, aby mohl vykuknout mezi kameny před sebou. Naproti jeho útočišti se za širokým pásem země porostlé meduňkovou trávou a opuncemi rýsovala změť balvanů podobných těm, za nimiž se krčil on sám. Zpoza balvanů stoupal do výše tenký pramínek bělavého dýmu. Reynoldsovy bystré oči, zvyklé hledat v sluncem sežehlých dála-vách, rozeznaly mezi kameny malý kroužek matně se lesknoucí modré oceli. Byla to hlaveň pušky a Reynolds dobře věděl, kdo leží za její muškou.

Na texaské poměry trval spor mezi Calem Reynoldsem a Esau-

• • • • •

em Brilllem už dlouho. Nahoře v kentuckých horách se někdy rodinné války táhly po několik generací, geografické podmínky ani temperament obyvatel Jihozápadu však dlouho se protahujícím nepřátelství nepřály. Tady se podobné spory obvykle řešily až děsivě spěšně a definitivně. Kulisami jim byl saloon, ulice malého dobytkařského městečka nebo otevřená pastvina. Místo výstřelů ze skrytu rododendronového houští se ozývalo praskání šestiranných revolverů a upilovaných brokovnic, vyměňujících si palbu z bezprostřední blízkosti, a spor byl tak či onak vyřešen velice rychle.

Případ Cala Reynoldse a Esaua Brilla byl poněkud neobvyklý. Především se jejich spor týkal jen jich dvou, nebyli do něj zataženi jejich přátelé ani příbuzní. Nikdo včetně jeho přímých účastníků nevěděl, čím vlastně začal. Cal Reynolds jen věděl, že Esaua Brilla nenávidí po většinu svého života a že Brill jeho nenávist opětuje. Kdysi, ještě jako kluci, se spolu střetli stejně zuřivě a dravě jako soupeřící mladí levharti. Reynolds si z té potyčky odnesl jizvu po ráně nožem pod žebry a Brill zase trvale poškozené oko. Jejich střetnutí nic nevyřešilo; zápasili tak dlouho, až oba celí zkrvavení a udýchaní uvázli na mrtvém bodě, a ani jeden nepocítil sebemenší chuť „potřást si rukou a usmířit se“. To je licoměrný výplod civilizace, v níž nemají muži žaludek na to, aby bojovali na život a na smrt. Když chlap pocítí, jak mu protivníkův nůž zaskřípěl na kostech, jak mu soupeř vráží palec do oka a jak mu podpatek jeho vysoké boty vyráží zuby, sotva má chuť zapomenout a odpustit – bez ohledu na to, nakolik byla jejich původní hádka opodstatněná.

Reynolds a Brill si proto svoji vzájemnou nenávist odnesli i do dospělosti, a když se stali honáky pracujícími pro soupeřící ranče, zcela přirozeně si nacházeli příležitosti k tomu, aby ve své soukromé válce pokračovali. Reynolds kradl Brillovu šéfovi

dobytek a Brill mu jeho pozornosti oplácel stejnou mincí. Oba protivníka za jeho metody proklínali a měli pocit, že mají plné oprávnění k tomu, aby nepřítele jakýmkoli způsobem zlikvidovali. Když Brill jednoho večera zastihl Reynoldse bez pistole v saloonu v Cow Wells, zachránil si Reynolds skalp jen díky potupnému útěku zadním vchodem, při němž mu za patami vířily prach Brillovy kulky.

Reynolds zase, skrytý v trnitém houští, skvělou ranou na pět set metrů sestřelil nepřítele ze sedla kulkou ráže .30-30 a nebýt toho, že se tam v nejnevhodnějším okamžiku objevil kovboj objíždějící hranice ranče, byl by celý spor na místě ukončil. Kvůli nečekanému svědkovi se rozhodl upustit od původního plánu, podle něhož se chystal vyjít z úkrytu a vymlátit raněnému pažbou pušky mozek z hlavy.

Brill, který měl stejně jako všichni jeho soukmenovci se sluncem vysušenými železnými svaly vitalitu dlouhorohého býka, se ze zranění vzpamatoval, a jakmile se zas postavil na nohy, vyrazil najít muže, který ho střelil ze zálohy.

Nyní, po všech předchozích hádkách a potyčkách, nepřátelé spočívali proti sobě na snadný dostřel pušky mezi liduprázdnými pahorky, kde je sotva mohl někdo vyrušit.

Víc než hodinu už leželi mezi skalami a stříleli při každém náznaku pohybu. Ani jeden ještě soupeře nezasáhl, ačkoli kulky ráže .30-30 hvízдалy nebezpečně blízko.

V obou Reynoldsových spáncích bušil k zbláznění nepříjemný drobný tep. Slunce na něj pražilo a košili měl nasáklou potem. Kolem hlavy se mu rojili komáři, a ačkoli je zuřivě proklínal, lezli mu až do očí. Mokré vlasy měl přilepené k hlavě, oči ho ve sluneční záři pálily a hlaveň pušky byla pod jeho mozolnatou rukou horká. Pravá noha mu začínala dřevěnět, takže ji opatr-

ně posunul a zaklel při zacinkání ostruhy, ačkoli věděl, že se nemohlo donést až k Brillovi. Veškeré uvedené nepohodlí jen dál přižívovalo plamen jeho zloby. Bez jakéhokoli logického zdůvodnění přičítal všechno utrpení nepříteli. Slunce se mu nemilosrdně opíralo do sombrera a myšlenky měl lehce zmatené. Mezi holými skalami bylo větší vedro než v pekelném krbu. Suchým jazykem si přešel po vyprahlých rtech.

Zmatenými zákoutími jeho mozku se propalovala nenávisť, kterou cítil k Esauovi Brillovi. Bylo to už něco víc než obyčejná emoce, byla to posedlost, jakýsi zrůdný démon. Když sebou škulbl při prásknutí Brillovy pušky, nebylo to proto, že by se bál smrti, ale proto, že pomyslení, že by ho mohl jeho nepřítel zabít, pro něj bylo nesnesitelnou hrůzou, která mu mozek zahalovala mlhou rudého šílenství. Bezstarostně by byl vlastní život zahodil, jen kdyby věděl, že udělá-li to, pošle Brilla na věčnost o pouhé tři vteřiny před sebou.

Nesnažil se ty pocity analyzovat. Muži, kteří se žijí vlastníma rukama, nemají mnoho času na sebeanalýzu. Povahu své nenávisti vůči Esauovi Brillovi si neuvědomoval o nic víc, než si vědomě připouštěl existenci vlastních nohou a rukou. Byla jeho součástí a víc než jen součástí: ovíjela ho a pohlcovala, jeho mysl a jeho tělo nebyly ničím víc než jejím hmatatelným vyjádřením. Nenávisť prostupovala celou jeho duši a mysl. Nespoutané ustrnulými a vyčerpávajícími okovy kultivovanosti a intelektuálství vyvěraly jeho instinkty přímo z holé primitivní podstaty. A z těchto instinktů krystalizovala téměř hmotná abstrakce – nenávisť tak silná, že ji nemohla zničit ani smrt, nenávisť tak pronikavá, že se dokázala živit sama sebou, bez jakékoli pomoci.

Přibližně čtvrt hodiny nepromluvila ani jedna z pušek. Naplnění smrtí jako chřestýši, kteří stočení mezi kameny vpíjejí do

sebe ze slunečních paprsků jed, leželi tu oba na smrt zneprátení sokové a čekali na svou příležitost, hráli hru trpělivosti, při níž musely napjaté nervy jednoho nebo druhého dříve či později povolít.

Byl to Esau Brill, který nevydržel. Ne že by na sebe jeho kolaps vzal podobu nějakého divokého šílenství nebo nervového výbuchu. Na to v něm byly příliš zakořeněny obezřetné instinkty divočiny. Náhle se však s hlasitou kletbou zvedl na jeden loket a naslepo vystřelil do hromady balvanů, za nimiž se skrýval jeho nepřítel. Na kratičký okamžik se objevilo jen jeho nadloktí a kousek ramene v modré košili. To stačilo. Cal Reynolds v tom zlomku vteřiny zmáčkł spoušť a děsivý výkřik mu prozradil, že jeho kulka našla cíl. A když uslyšel zvířecí bolest toho výkřiku, smetla veškeré jeho rozumové úvahy i celoživotní instinkty bláznivá vlna strašlivé radosti. Nezavýskł nadšením a nevyskočil na nohy, vycenil ale zuby ve vlčím úsměšku a mimoděk zvedl hlavu. Probouzející se instinkty ho přimáčkly zpět k zemi, zradila ho ale náhoda. Už znovu skláněl hlavu, když mu v odpověď práskł Brillův výstřel.

Cal Reynolds ho neslyšel, protože současně s jeho zazněním mu v lebce explodovalo něco, co ho uvrhlo do naprosté temnoty, jen krátce poseté rudými jiskrami.

Temnota ho zahálila jen na malou chvíli. Cal Reynolds se zmateně rozhlédl kolem sebe a s horečným otřesem si uvědomil, že leží na téměř nechráněném místě. Názaz kulky byl tak prudký, že se odvalil ze skrytu kamenů, a v témž kratičkém okamžiku mu došlo, že to nebyl přímý zásah. Náhoda tomu chtěla, že se kulka odrazila od kamene a zjevně prolétla tak blízko něj, že se mu otřela o hlavu. To nebylo až tak důležité. Důležitější bylo, že ležel na zcela otevřeném prostranství, kde do něj mohl Esau

Brill napumpovat plno olova. Zoufalým pohledem zjistil, že puška se válí kousek od něj. Spadla na kámen a ležela pažbou opřená o zem, s hlavní mířící vzhůru. Další pohled mu prozradil, že jeho nepřítel stojí vzpřímeně mezi kameny, za nimiž se do té doby schovával.

Tím jediným pohledem stačil Cal Reynolds postihnout všechny podrobnosti té vysoké, ramenaté postavy: potřísněné kalhoty klesající pod váhou v pouzdře zastrčeného šestiranného revolveru, nohy v sešlapaných vysokých kožených botách, karmínovou skvrnu na rukávu modré košile, která byla k tělu svého nositele přilepená potem, rozčuchané černé vlasy, z nichž stékal po neoholené tváři pot. Zahlédl záblesk tabákem zažloutlých zubů, vyceněných v divokém úšklebku. Z pušky v Brillových rukou se ještě kouřilo.

Všechny tyhle dobře známé a nenáviděné detaily se překvapivě jasně ukázaly v onom prchavém okamžiku, v němž Reynolds zuřivě zápasil s neviditelnými pouty, která jako by ho držela u země. Ještě ani nestačil domyslet všechny důsledky ochrnutí, které mu mohla způsobit letmá rána do hlavy, když náhle jako by něco povolilo a on se odvalil stranou. Odvalil je sotva to pravé slovo: téměř se zdálo, jako by k pušce ležící na kameni dolétl, tak lehké mu připadaly jeho údy.

Přikrčil se za kámen a popadl zbraň. Ani ji nemusel zvedat. V poloze, v níž ležela, mířila přímo na muže, který se k němu teď blížil.

Podivné počínání Esaua Brilla ho přimělo, aby se na okamžik zarazil. Místo aby vystřelil nebo skočil zpět do úkrytu, šel Brill dál přímo k němu s puškou opřenou o předloktí a s tím stálým zatraceným úšklebkem na neoholené tváři. Zešílel snad? Cožpak nevidí, že je jeho nepřítel už zase při vědomí, plný života, a že mu nataženou puškou míří přímo na srdce? Brill jako by se

na něj ani nedíval, spíš se zdálo, že hledí na stranu, k místu, kde Reynolds ležel před chvílíčkou.

Aniž by dál přemítal o tom, jak si má počínání svého nepřítele vysvětlit, zmáčkl Cal Reynolds spoušť. Ozvalo se vzteklé prásknutí výstřelu a z Brillovy široké hrudi odlétl cár modré látky. Zapotácel se a otevřel ústa dokořán. A při pohledu do jeho obličeje Reynolds znovu ztuhl. Esau Brill byl jedním z těch mužů, kteří bojují do posledního dechu. Nic nebylo jistější, než že zemře s prstem slepě mačkajícím spoušť, dokud mu z těla nevyprchá poslední rudý záchvěv života. Štěknutí výstřelu mu však z tváře smazalo onen divoce triumfální škleb a nahradil ho nehezky výraz omámeného překvapení. Vůbec se nepokusil zvednout pušku, která mu vyklouzla z prstů, a nepřiložil si ruce k ráně. Rozhodil paže ve zvláštním ohromeném a bezmocném gestu a zvrátil se dozadu na pomalu se podlamujících nohou; jeho rysy se zkřivily v masku přihlouplého úžasu a přihlížející Reynolds se zachvěl nezměrným děsem.

Z otevřených úst vyrazil příval krve a doruda zbarvil vlhkou košili. A jako strom, který se nakloní a náhle padne k zemi, se Esau Brill svalil do medvěňkové trávy a zůstal nehybně ležet.

Cal Reynolds vstal a pušku nechal ležet na zemi. Pahorky porostlé vlnící se trávou mu připadaly zamlžené a nezřetelné. Dokonce i obloha s pražícím sluncem se mu zdála jaksi matná a nereálná. V duši však cítil divoké uspokojení. Dávný svár byl konečně vyřešený. I kdyby bylo jeho vlastní zranění smrtelné, poslal Esaua Brilla na cestu do pekel před sebou.

Pak sebou divoce škubl, když zabloudil pohledem k místu, kam se odvalil po zásahu kulkou. Zamračil se: šálí ho snad zrak? Tamhle padl do trávy mrtvý Esau Brill – jen malý kousek od něj ale leželo další tělo.

Zkoprnělý úžasem hleděl Reynolds na rozložitou postavu, groteskně zhroucenou vedle hromady kamenů. Ležela částečně na boku, jako by ji tam odhodil nějaký neovladatelný křečovitý záchvat, s pažemi rozhozenými a prsty zkroucenými, jako by se slepě snažila něčeho zachytit. Krátce zastřižené pískově světlé vlasy byly zbrocené krví a z příšerné díry ve spánku se rozstříkl ven mozek. Z koutku úst mu vytékal tenký pramínek tabákové šťávy a barvil zaprášený šátek kolem krku.

A při pohledu na mrtvého mu náhle bylo nepříjemně zřejmé, že ho dobře zná. Věděl, jaký je to pocit, nosit ty lesklé kožené nátepníky, s děsivou jistotou věděl, čí ruce zapínaly ten opasek s pistolí, a chuť té tabákové šťávy stále ještě cítil na patře.

V jediném krátkém zničujícím okamžiku pochopil, že se dívá na vlastní neživé tělo. A zároveň s pochopením přišlo skutečné zapomnění.

